

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **HIDECON, spol s r. o., IČ: 15527191**
sídlem Březnice 543, 760 01 Březnice
zastoupená společností Censitio s.r.o.,
sídlem Ratajova 1113/8, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti **exekučním příkazům** žalovaného ze dne 18. 9. 2018,
čj. 1797491/18/3301-80542-711556,
čj. 1797526/18/3301-80542-711556,
čj. 1797700/18/3301-80542-711556,
čj. 1797709/18/3301-80542-711556,
čj. 1797949/18/3301-80542-711556,
čj. 1797953/18/3301-80542-711556

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označených exekučních příkazů, kterými žalovaný nařídil exekuci příkázáním pohledávky z účtů žalobkyně vedených u Komerční banky, a. s., a Československé obchodní banky, a. s. Žalobkyně žalobu doplnila o návrh na přiznání odkladného účinku, kterému ve vztahu k účtu vedenému u Komerční banky zdejší soud dne 1. 11. 2018 vyhověl.
2. Napadené exekuční příkazy byly vydány podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, na podkladě exekučních titulů, kterými jsou zajišťovací příkazy ze dne 10. 2. 2017 č. j. 234375/17/3301-80541-706741 ve výši 326 500,95 Kč, č. j. 234389/17/3301-80541-706741 ve výši 441 788,85 Kč a č. j. 234967/17/3301-80541-706741 ve výši 653 221,49 Kč.

II. Shrnutí argumentace žalobkyně

3. Žalobkyně navrhuje napadené exekuční příkazy zrušit pro rozpor s testem proporcionality a nedodržením zásady přiměřenosti a zdrženlivosti správy daní, neboť exekuce příkázáním pohledávky z účtu je v jejím případě postupem naprosto nevhodným. Argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 4 Afs 48/2015-32, který se zabýval proporcionality ve vztahu k zřizovanému zástavnímu právu a v bodě 26 rozsudku uvedl, že „s ohledem na to, že zřízením zástavního práva dochází k menšímu zásahu do právní sféry daňového subjektu, než je tomu v případě daňové exekuce, je tedy přípustná míra ingerence správce daně větší, než je tomu u samotné daňové exekuce.“ Žalobkyně z uvedeného dovozuje, že princip proporcionality se uplatní i v případě řízení o daňové exekuci, a to v míře vyšší než v případě řízení o zástavním právu. Připomíná, že test proporcionality se standardně skládá ze tří kritérií: (1) vhodnosti (institut umožňuje dosáhnout sledovaného cíle), (2) potřeby (porovnání s jinými opatřeními, aby bylo použito co nejšetrnější řešení) a (3) poměrování (porovnávání závažnosti v kolizi stojících práv). Podle žalobkyně napadená rozhodnutí neobstojí z hlediska kritéria potřeby a má za to, že mírnějším prostředkem, kterým lze v jejím případě dosáhnout sledovaného cíle, je zástavní právo. To bylo k jejím nemovitostem zřízeno již v roce 2017 a tím bylo účelu a smyslu zajišťovacího příkazu dosaženo. Na zajištění daně bylo ještě před vydáním napadených exekučních příkazů v hotovosti získáno 11 501 001,92 Kč, na zajištění movitých věcí částka 2 091 652,00 Kč a na zajištění nemovitostmi částka 24 200 000,00 Kč. Celková částka 37 792 653,92 Kč tak více než dvojnásobně překračuje částku určenou zajišťovacími příkazy k zajištění.
4. Žalobkyně připomněla také závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v usnesení o předběžném opatření ze dne 20. 10. 2016 č. j. 2 Afs 108/2016-96, podle něž je nežádoucí, aby došlo k ekonomické likvidaci žalobce během období, kdy u správního soudu probíhá přezkum daňové povinnosti, k jejímuž zajištění měly zajišťovací příkazy sloužit.
5. K povaze svého podnikání žalobkyně sdělila, že je etablovaným podnikatelským subjektem, který vykazoval standardní ekonomickou činnost, zaměstnával lidi a řádně si plnil své daňové povinnosti. Aktuálně vyvíjí ekonomickou činnost spočívající v pronájmu nemovitostí – konkrétně budovy č. 51 (kancelářské a skladovací prostory) s přílehlou manipulační plochou a komunikací stojící v průmyslovém areálu TOMA, a. s. v Otrokovicích. Žalovaný jí však zablokováním veškeré její hotovosti zcela bez důvodu

brání ve výkonu zmíněné podnikatelské činnosti, neboť pronajímání nemovitostí je spojeno s povinností jejich údržby a hrazením energií. Pokud by došlo k přerušení dodávek energií, nelze vyloučit vznik škody na nemovitém majetku.

6. K pochybnostem žalovaného (formulovaným ve vyjádření k žalobě), zda by se v případě dražby nemovitostí vůbec našli zájemci o jejich koupi, s ohledem na činnost, která byla v budově provozována - desítky let skladovány surové kůže, látky, které se používají je konzervaci kůží, zejména sůl, mající značně korozivní účinky, které se zcela jistě projevují i na stavu samotné budovy - žalobkyně v replice uvedla, že se ze strany žalovaného jedná o čistě spekulativní tvrzení. Dále k jeho tvrzení, že má i jiné zdroje finančních prostředků než ty, které přijímá na bankovní účty, žalobkyně uvedla, že aby mohla dostát svým závazkům pronajímatele, uzavřela se svým nájemcem, společností LEMAT, s.r.o., platební dohodu, na základě které směřoval nájemce platby nájemného a služeb přímo jejím věřitelům.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a popsal vývoj celého případu: Dne 10. 2. 2017 vydal v souladu s § 167 daňového řádu ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty celkem 25 zajišťovacích příkazů k zajištění nedoplateků na dani z přidané hodnoty v celkové výši 16 371 765 Kč. Jelikož žalobkyně nesložila jistotu na depozitní účet žalovaného, nařídil žalovaný daňové exekuce příkázáním pohledávky z účtů, prodejem movitých věcí a prodejem nemovitých věcí; dále také zřídil zástavní právo k nemovitým věcem žalobkyně. Exekuční příkaz na prodej nemovitostí napadla žalobkyně správní žalobou, a proto prodej neproběhl. Před vydáním napadených exekučních příkazů zbýval nedoplatek na zajištění daní ve výši 4 897 256,41 Kč.
8. K podstatě sporu, tj. přiměřenosti a vhodnosti exekuce formou příkázání pohledávky z účtu žalovaný uvedl, že svůj postup považuje za správný. Jeho snahou bylo předejít situaci, kdy by došlo ke zcizení zastavené věci – nemovitosti žalobkyně a on by byl nucen se domáhat uspokojení své pohledávky nejprve žalobou na nařízení soudního prodeje zástavy a teprve následně návrhem na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitých věcí. Jím vydaný exekuční příkaz na prodej nemovitých věcí navíc žalobkyně napadla správní žalobou a nelze proto předjímat, kdy a zda vůbec bude z daňové exekuce prodejem nemovitých věcí vůbec uspokojen. Navíc pokud by dokončil daňovou exekuci prodejem movitých a nemovitých věcí žalobkyně, způsobil jí tím daleko větší újmu, neboť jak sama žalobkyně v žalobě uvádí, její aktuální ekonomická činnost, kterou vyvíjí, spočívá v pronájmu nemovitých věcí, které jsou předmětem daňové exekuce. Žalovaný připomněl, že oba zabavené vysokozdvizné vozíky byly po sepsání ponechány v užívání žalobkyně a dále že nepojal do soupisu movitých věcí žádné zásoby žalobkyně a nenařídil exekuci na příkázání jiných jejích pohledávek, přitom příkázáním pohledávek žalobkyně (a nikoli postižením peněžních prostředků na účtech) by zcela postihl veškeré její příjmy.
9. Dále uvedl, že příjmy žalobkyně představuje nájemné od společnosti LEMAT, s.r.o., která je se žalobkyní personálně propojena (pan K. B. je jediným jednatelem v obou korporacích, ve společnosti žalobkyně vlastní 51% podíl, ve společnosti LEMAT, s.r.o., pak 56% podíl). Žalobkyně tak má příjmy od personálně propojené společnosti a tím i možnost upravit si vzájemný smluvní vztah tak, aby byly zajištěny nezbytné platby za dodávky elektrické energie a teplé vody. Žalovaný dále vyjádřil podezření, že

žalobkyně má kromě finančních prostředků přijímaných na bankovní účty i finanční prostředky přijímané jiným způsobem, pomocí kterých může plnit své závazky. Toto podezření založil na tom, že žalobkyni od nájemkyně nepřicházely na účet finanční prostředky v takové výši, v jaké byl sjednán nájem.

10. Žalovaný shrnul, že exekučně nepostihl finanční hotovost žalobce ani jeho pohledávky, ale pouze peněžní prostředky žalobkyně na účtech vedených u bank, čímž zvolil nejmírnější způsob výkonu daňové exekuce v situaci, kdy stále nemá jistotu, zda bude daňový dluh uhrazen případným prodejem nemovité věci žalobkyně, popř. jejích movitých věcí.

IV. Řízení před krajským soudem

11. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně, která původně s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasila, sdělila soudu dne 14. 4. 2020 (č. l. 173 soudního spisu) prostřednictvím svého právního zástupce, že nově s ohledem na aktuální zdravotní situaci v ČR na jednání netrvá. Jelikož v době, kdy věc přišla na řadu (začátek listopadu 2020), epidemie Covid-19 v ČR trvala a vláda opět vyhlásila nouzový stav, soud předpokládal, že vyjádření žalobkyně stále platí, jednání nenařizoval a rozhodl ve věci samé.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba **není důvodná**.

Skutková zjištění

13. Jedinou okolností, která je mezi stranami sporná, je skutečná hodnota a případně prodejnost žalobkyniných nemovitostí (a v této otázce dal zdejší soud již dříve za pravdu žalobkyni – k tomu viz níže). Přesto soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, aby nyní posuzovanou otázku zasadil do celkového kontextu situace žalobkyně. Podstatné okolnosti, jež nyní posuzovanému kroku správce daně předcházely, zná zdejší soud z úřední činnosti, neboť se sporem mezi žalobkyní a daňovou správou již zabýval na základě několika jejích žalob.
14. Žalovaný vydal dne 10. 2. 2017 celkem 25 zajišťovacích příkazů pro zajištění nedoplatků na dani z přidané hodnoty za různá období let 2013-2015 v celkové výši 16 371 765 Kč (potvrzeny byly Odvolacím finančním ředitelstvím dne 17. 3. 2017). Učinil tak kvůli zajištění plateb DPH souvisejících s nákupem surových kůží, jež měla žalobkyně získat od společností Betunada, s. r. o., Zenodocal, s. r. o. a Marginal, s. r. o. Na základě těchto zajišťovacích příkazů přistoupil žalovaný k nařízení daňové exekuce příkázáním pohledávek z účtů žalobkyně, prodejem movitých věcí i prodejem věcí nemovitých. Současně také zřídil zástavní právo k nemovitým věcem žalobkyně. V době před vydáním napadených exekučních příkazů zbýval k úhradě nedoplatek na zajištění daní ve výši 4 897 256, 41 Kč.
15. Žalobkyně se především neúspěšně domáhala zrušení uvedených zajišťovacích příkazů, jež slouží jako exekuční tituly v nyní projednávaném případě. Zdejší soud žalobu zamítl (rozsudek ze dne 27. 3. 2019 č. j. 31 Af 28/2017-112), neboť dospěl k závěru, že byly splněny obě podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů. Přiměřená pravděpodobnost, že daň bude v budoucnu stanovena, vyplývá podle citovaného rozsudku z toho, že zástupci

uvedených společností nedisponovali žádnými doklady ani písemnostmi vztahujícími se k daným transakcím, sídla těchto společností byla jen virtuální, měly nedostatek materiálních či personálních zdrojů, nezveřejňovaly účetní závěrky ve veřejném rejstříku a dvě z nich byly označeny za nespolehlivé plátce, svědci z těchto společností o prodeji kůží nic nevěděli a jejich přepravu popřel i údajný přepravce (společnost Palma Transport, s. r. o.). Důvodnou obavu, že v době její vymahatelnosti bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, pak výše citovaný rozsudek spatřoval v tom, že žalobkyně postupně utlumuje svoji činnost a převádí obchodní majetek na personálně propojenou společnost LEMAT, spol. s r. o. O tom svědčil mj. pokles uskutečněných plnění u žalobkyně a jejich nárůst u společnosti LEMAT, převod zaměstnanců mezi oběma společnostmi i to, že v roce 2016 (v době probíhající daňové kontroly, jež vyústila ve vydání zajišťovacích příkazů) se snížil nerozdělený zisk žalobkyně o 16 mil. Kč, přičemž při jednání soudu jednatele žalobkyně sdělili, že vložili 12 mil. Kč právě do společnosti LEMAT. Proti citovanému rozsudku podala žalobkyně kasační stížnosti (přidělena sp. zn. 9 Afs 154/2019), o níž však Nejvyšší správní soud až do vydání nynějšího rozsudku nerozhodl.

16. Žalobkyně podala též žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, kterého se měl žalovaný dopustit tím, že neukončil účinnost zajišťovacích příkazů, ačkoliv pominuly důvody pro jejich vydání. Také tento návrh zdejší soud zamítl (rozsudek ze dne 20. 12. 2017, č. j. 30 A 153/2017 - 303) a v tomto případě již jeho verdikt potvrdil i Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Afs 11/2018 - 69). Ten konstatoval, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že transakce, které byly učiněny prostřednictvím společností Betunada s.r.o., Zenodocal s.r.o. a Marginal s.r.o., byly pouze formální a neměly ekonomické opodstatnění, neboť *„stěžovatel již dříve obchodoval spolským dodavatelem a poté v letech 2013 až 2015 vstoupily do vztahu mezi stěžovatelem a polského dodavatele postupně společnosti Betunada s.r.o., Zenodocal s.r.o. a Marginal s.r.o. na základě ústní nabídky; za všechny se stěžovatelem jednaly (převážně ústně) tytéž osoby, jejichž vzájemný vztah byl nejasný (stěžovateli nebyl znám); vše zařizoval převážně pan B., ačkoliv neměl žádné písemné pověření; společnosti fakticky neměly prostory ani oprávnění pro provádění obchodů se surovými kůžemi, atd.“* Ačkoliv tedy správce daně původně předpokládal doměření DPH na základě toho, že se žalobkyni nepodaří prokázat uskutečnění zdanitelných plnění, mohly podle Nejvyššího správního soudu zůstat napadené zajišťovací příkazy v platnosti i poté, co z dalších důkazů vyplynulo, že dodávky kůží skutečně proběhly. Správce daně totiž oprávněně na základě týchž skutečností dovedl, že provedené transakce mohly proběhnout účelově, a vyzval žalobkyni, aby doložila, že přijala potřebná opatření, aby zabránil své účasti na daňovém podvodu.
17. Pokud jde o samotnou exekuci zajišťovacích příkazů, v tom zdejší soud naopak žalobkyni vyhověl a zrušil exekuční příkaz na prodej jejích nemovitostí (rozsudek ze dne 23. 5. 2019, č. j. 30 Af 16/2017 - 334; žalovaný kasační stížnost nepodal). Naznal, že prodej nemovitostí žalobkyně by byl zásahem nepřiměřeným, neboť k týmž nemovitostem už žalovaný zřídil zástavní právo, jež by mělo být dostatečnou zárukou, že budoucí daňovou pohledávku bude možné uspokojit. Bylo totiž prokázáno, že hodnota nemovitostí žalobkyně významně převyšuje výši stanovené jistoty a nemovitosti proto mohly sloužit jako dostatečná zástava, aniž by bylo třeba prikazovat jejich prodej. Soud však zároveň uvedl, že okamžitou exekuci likvidních aktiv (peněžních prostředků) a případně dalších movitých věcí mohou naopak v tomto případě dobře odůvodňovat indicie svědčící o útlumu činnosti žalobkyně a vyvádění jejího majetku na personálně propojenou

společnost LEMAT. Právě fakt, že jiné exekuční nástroje (příkázání pohledávky a prodej movitých věcí spolu se zástavním právem k nemovitostem) by měly postačovat k naplnění cíle správy daní, vedlo zdejší soud k tomu, že exekuční příkaz na prodej žalobkyniných nemovitostí zrušil. Pro posouzení nynější věci je důležité poznamenat, že v tomto řízení vydal zdejší soud předběžné opatření, jímž zakázal žalovanému pokračovat v prodeji nemovitých věcí. Stalo se tak dne 16. 3. 2017.

Právní posouzení

18. Nejprve krajský soud pro pořádek podotýká, že podmínky pro meritorní posouzení věci jsou splněny. Exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu je možné napadnout žalobou proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a námitka proti němu není řádným opravným prostředkem, který by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 53).
19. Předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovaným je, zda žalovaný zvolil přiměřené nástroje k naplnění cíle správy daní, tj. zda vydáním v záhlaví označených exekučních příkazů příkázáním pohledávky z účtu nevybočil z rámce daného textem § 5 odst. 3 daňového řádu: „*Správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.*“ V rámci tohoto typu sporu soud nezkoumá jiné otázky než jen samotnou existenci exekučního titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS).
20. Základem argumentace žalobkyně v nyní řešené věci je tvrzení, že žalovaný vydáním exekučních příkazů dne 18. 9. 2018 postupoval vůči ní nepřiměřeně a nezdrženlivě, neboť smyslu a účelu vydaných zajišťovacích příkazů již bylo dosaženo, a to zejména zřízením zástavního práva k jejím nemovitostem. S tímto názorem se krajský soud neztotožňuje a přisvědčuje argumentaci žalovaného, že vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu lze jeho postup považovat za přiměřený a zvolený způsob exekuce za vhodný.
21. Krajský soud nejprve považuje za vhodné ozřejmit umístění nyní řešené exekuce ve struktuře jednotlivých kroků žalovaného, neboť nelze pominout, že nástroje správce daně, které má k dispozici, mají tvořit ucelený systém, jehož cílem je zajištění efektivního výběru daně při současném respektu k zájmům daňového subjektu – dlužníka. Jednotlivé kroky správce daně v konkrétních na sebe navazujících situacích tedy spolu souvisí a tvoří ucelený řetězec.
22. Vůči žalobkyni probíhala daňová kontrola, která vedla k vydání zajišťovacích příkazů k zajištění nedoplatků na dani z přidané hodnoty v celkové výši 16 371 765 Kč. Jelikož žalobkyně nesložila jistotu, kterou by úhradu daně zajistila, zahájil žalovaný exekuce prakticky všemi v úvahu připadajícími způsoby. V první řadě šlo o příkázání pohledávek z obou účtů žalobkyně, a to vždy na dobu půl roku (takto proběhly v roce 2017 dvě „vlny“ exekučních příkazů). Vedle toho žalovaný odebral žalobkyni finanční hotovost a firemní osobní automobil, naopak ponechal jí k užívání dva vysokozdvizné vozíky pro manipulaci se surovými kůžemi a pistoli (tyto věci pouze sepsal a opatřil polepkami). Dále žalovaný přistoupil opakovaně k zápočtům přeplatků na jiných daních. Ke dni 31. 7. 2018 tak nedoplatek žalobkyně na zajištění daní činil už jen 4 897 256, 41 Kč.

23. Žalovaný se v této fázi rozhodoval, jak bude pokračovat dále. Je zřejmé, že prodej nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně v tuto chvíli možný nebyl. Výše uvedené soudní řízení pod sp. zn. 30 Af 16/2017 o zrušení exekučního příkazu na prodej nemovitých věcí žalobkyně stále probíhalo (rozsudek byl vydán až mnohem později, dne 23. 5. 2019), překážku pro prodej postižených nemovitostí představovalo zdejší soudem vydané předběžné opatření a žalovaný tudíž musel v této věci vyčkat výsledku soudního sporu. Nacházel se v situaci, kdy byl povinen plnit své poslání, kterým je řádný výběr daní, a současně byl povinen šetřit zájmy žalobkyně. Prodej nemovitostí by navíc nepřípadal v úvahu ani s ohledem na pozdější závěry zdejšího soudu. Jestliže podle znaleckého posudku předloženého žalobkyní mají její nemovitosti obvyklou (tržní) cenu 24 200 000 Kč, tedy mnohonásobně vyšší než byl aktuální daňový nedoplatek, nebylo by přiměřené nařídít exekuci prodejem nemovitostí, neboť by tímto invazivním zásahem zřejmě došlo k likvidaci daňového subjektu.
24. Žalobkyně má ovšem zjevně za to, že žalovaný neměl činit nic – že mu mělo postačit již zřízené zástavní právo k nemovitým věcem. Tvrdí, že postup žalovaného proto neobstojí v kritériu „potřebnosti“. Krajský soud tento názor nesdílí. Žalovaný musel vzít v úvahu všechna zjištění, jež učinil v průběhu daňové kontroly a jež vedla k důvodným pochybnostem o dobytosti daňového nedoplatku v době, kdy bude daň vyměřena. Správně tedy v úvahách o dalším postupu zohlednil personální propojení mezi žalobkyní a společností LEMAT, utlumování podnikatelské činnosti žalobkyně a její převádění na společnost LEMAT (to ostatně žalobkyně sama potvrdila v žalobě, když uvedla, že její ekonomickou činností je nyní pronájem nemovitostí; nájemcem je přitom společnost LEMAT). Toto propojení a dosavadní kroky žalobkyně (např. snižování nerozděleného zisku a vkládání prostředků do společnosti LEMAT) nasvědčovalo tomu, že zde existuje riziko rychlého převedení veškerého majetku z vlastnictví žalobkyně na jiný subjekt. Proto se žalovaný oprávněně nespokojil s tím, že se mu podařilo nedoplatek na zajištění daně snížit na cca 5 mil. Kč, ale pokračoval v exekucích příkázáním pohledávky z účtů žalobkyně, neboť jeho povinností bylo usilovat o zajištění správného výběru daní.
25. Nelze přitom tvrdit, že by toto rozhodnutí žalovaného muselo mít pro žalobkyni nutně katastrofální ekonomické důsledky. Soud přisvědčuje argumentaci žalovaného, že personální propojení obou společností, kdy jednatel žalobkyně je současně i jednatelem společnosti LEMAT a v obou společnostech vlastní více než 50% podíl, umožňuje sjednání takové úpravy nájemních vztahů, aby nezbytné platby za služby byly zajištěny. Ostatně k tomu zřejmě také reálně došlo, neboť žalobkyně sdělila soudu ve své replice, že aby mohla dostát svým závazkům pronajímatele, uzavřela se svým nájemcem, společností LEMAT, platební dohodu, na základě které směřoval nájemce platby nájemného a služeb přímo jejím věřitelům. Z uvedených skutečností vyplývá, že postup žalovaného nebyl pro žalobkyni likvidační a její podnikatelská činnost spočívající v pronajímání nemovitostí nebyla exekucí vedenou na její účty ohrožena.
26. K argumentaci žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 4 Afs 48/2015-32, zdejší soud sděluje, že nemá pochybnosti o tom, že exekuce příkázáním pohledávky z účtu má bezprostřednější dopad do sféry daňového dlužníka než zřízené zástavního práva k nemovitosti, a proto se i zde uplatní princip proporcionality. Ovšem žalovaný v řešeném případě nevybočil z mantinelů, které jsou judikaturou vytyčeny. Konkrétně pak ve vztahu k žalobkyní zdůrazněnému kritériu potřebnosti soud naznal, že již dříve provedenými exekucemi příkázáním pohledávky z účtů žalobkyně

zajistil žalovaný většinu daňového nedoplatku a nebyl důvod zbytek zajištěného daňového nedoplatku takto nezískat. Naopak výše zbývajícího nedoplatku (cca 5 mil Kč z cca 16 mil Kč) si přímo říkala o cílenější drobné zásahy vůči finančním zdrojům žalobkyně, aby daň jako celek byla zajištěna. Podaří-li se tohoto cíle prostřednictvím exekucí příkázáním pohledávky dosáhnout, mělo by to umožnit nejen zrušení zástavního práva na postižených nemovitostech žalobkyně, ale nebylo by nutné ani přikročit k prodeji jejích movitých věcí, zejména vysokozdvizných vozíků, jež užívá k manipulaci se skladovaným materiálem. Pokud by žalovaný na daňovou exekuci rezignoval a spokojil se se zřízením zástavním právem k nemovitostem (v situaci, kdy docházelo k útlumu činnosti žalobkyně a vyvádění majetku do personálně propojené společnosti), riskoval by naopak nutnost provedení exekuce prodejem některé z žalobkyniných nemovitostí za účelem vymožení zbývajícího nedoplatku na zajištění daně, což by byl zásah do sféry žalobkyně nepochybně mnohem zásadnější a v jejím případě též potenciálně likvidační. Nelze přitom přehlédnout, že právě likvidačními dopady prodeje nemovitostí žalobkyně argumentovala ve výše uvedeném řízení před zdejším soudem sp. zn. 30 Af 16/2017, v němž byla úspěšná.

27. K argumentaci žalobkyně usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016 č. j. 2 Afs 108/2016-96, jež odůvodňuje vydání předběžného opatření možnou ekonomické likvidací žalobce během období, kdy u správního soudu probíhá přezkum zajištěné daňové povinnosti, zdejší soud sděluje, že z výše shrnutých zjištění vyplývá, že hlavní a dnes již v podstatě jedinou podnikatelskou činností žalobkyně je pronájem nemovitostí (skladovacích prostor) sesterské společnosti LEMAT, s níž se žalobkyně dohodla na zasílání části nájemného přímo jejím věřitelům. Soudu se tak nejeví jako pravděpodobné, že by exekuce vedená na účty žalobkyně mohla mít na ni tak drtivý ekonomický dopad, že by se nedočkala konce řízení o přezkumu hmotněprávní daňové povinnosti, jež zdejší soud vede pod sp. zn. 31 Af 12/2019 (a dosud v něm nevydal meritorní rozhodnutí). Nadto soud připomíná, že v zájmu zachování žalobkyniny dobré hospodářské kondice přiznal její žalobě v nynějším řízení odkladný účinek, díky kterému bankovní účet, na který přicházely platby za nájemné, nebyl přezkoumávanými exekucními příkazy dosud reálně postižen. Žalobkyni nic nebrání v tom, aby proti tomuto rozsudku podala kasační stížnost a pokusila se přesvědčit Nejvyšší správní soud, aby jí taktéž přiznal odkladný účinek.

VI. Náklady řízení

28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 11. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu